

FINANSINSPEKTIONEN

Ink. 2014 -11- 27

Dnr. -

KLAGANDE

Caisse de dépôt et placement du Québec

Ombud: Advokat Rikard Wikström och jur. kand. Sandra Lima
White & Case Advokataktiebolag
Box 5573
114 85 Stockholm

MOTPART

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 Stockholm

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Stockholms dom den 30 oktober 2013
i mål nr 13254-13, se bilaga A

SAKEN

Handel med finansiella instrument

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten avslår överklagandet.

YRKANDEN M.M.

Caisse de dépôt et placement du Québec (Caisse) yrkar i första hand att Finansinspektionens beslut och förvaltningsrättens dom undanröjs. Caisse vidhåller också sitt andrahandsyrkande att den särskilda avgiften ska efterges eller i vart fall sättas ned till 15 000 kr eller till det belopp under 1 000 000 kr som kammarrätten finner motiverat. Caisse yrkar alternativt att målet återförvisas till förvaltningsrätten eftersom frågan om Finansinspektionens jurisdiktion inte har blivit prövad av förvaltningsrätten.

Caisse vidhåller vad som tidigare har anförts och tillägger bl.a. följande. Påförande av särskild avgift innefattar en anklagelse om brott i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen.¹ Lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument (LHF) behandlar inte jurisdiktionsfrågor. Brottsbalkens regler om jurisdiktion behöver därför beaktas. Överlåtelsen har avsett aktier i ett kanadensiskt bolag, Semafo Inc. (Semafo), av en kanadensisk köpare, Caisse, på den kanadensiska börsen. Det förhållandet att Semafo enligt svensk lagstiftning har Sverige som hemmedlemsstat inom EES, så att svenska regler om underrättelseskyldighet enligt LHF aktualiseras, utgör inte tillräckliga skäl för att grunda svensk straffrättslig jurisdiktion gentemot den kanadensiska offentlighetsjuridiska personen Caisse. Det saknas svensk straffrättslig jurisdiktion för att påföra det kanadensiska bolaget Caisse särskild avgift.

För det fall domstolen finner att det föreligger svensk straffrättslig jurisdiktion gör Caisse gällande följande. Det krävs uttryckligt lagstöd för att besluta om den särskilda avgiften eftersom den utgör ett straff enligt Europakonventionens mening. Det framgår inte av vare sig LHF eller dess förarbeten att avsikten skulle vara att 6 kap. 3 a § LHF även ska omfatta aktier i utomeuropeiska bolag. Regleringen i 2 kap. 39 § LHF tar endast

¹ Europeiska konventionen den 6 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

sikte på det listade bolaget. Det saknas således uttryckligt lagstöd för Finansinspektionen att besluta om särskild avgift avseende en förvärvare av aktier i ett bolag med säte utanför EES.

För det fall domstolen ändå skulle finna att det föreligger straffrättslig jurisdiktion och att det föreligger uttryckligt lagstöd i LHF, vidhåller Caisse, med beaktande av de särskilda omständigheter som finns i detta fall att den särskilda avgiften i vart fall ska sättas ned till 15 000 kr eller till det belopp som kammarrätten finner motiverat.

Finansinspektionen bestrider bifall till överklagandet och tillägger bl.a. följande. Den omständigheten att en särskild avgift är att anse som ett straff i Europakonventionens mening medför inte att brottsbalkens bestämmelser om svensk straffrättslig jurisdiktion ska tillämpas. Vid bestämmandet av jurisdiktion för den aktuella överträdelsen har Finansinspektionen att tillämpa LHF. Aktierna i Semafo togs upp till handel på NASDAQ OMX Stockholm AB i oktober 2011. Aktierna är inte upptagna till handel på någon annan reglerad marknad inom EES, vilket innebär att bolaget valt Sverige som hemmedlemsstat. Därmed ska den som innehar aktier i bolaget anmäla ändringar som medför att något av tröskelvärdena passeras. Detta gäller oavsett om handeln skett på en reglerad marknad i Sverige eller på en marknad i ett land utanför EES och oavsett om aktieinnehavaren är en svensk eller utländsk placerare. Något annat synsätt skulle innebära att syftet med flaggningsreglerna inte kan uppfyllas, nämligen att ge allmänheten information om större förändringar i aktieinnehavet i de företag vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad inom EU (se punkt 18 i preamblen till öppenhetsdirektivet²).

Skyldigheten att anmäla ändringar i aktieinnehav gäller även för innehavare av aktier som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

EES, om Sverige är hemmedlemsstat. Finansinspektionens möjlighet att besluta om en särskild avgift för aktieägare i ett sådant bolag framgår av avgiftsbestämmelsen i 6 kap. 3 a § LHF, som inte är begränsad till aktier i svenska bolag. Något undantag för aktieinnehavare i bolag som har säte utanför EES finns således inte.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Frågan om återförvisning

Kammarrätten anser att vad Caisse har anfört om att målet ska återförvisas till förvaltningsrätten inte utgör skäl för återförvisning. Kammarrätten bedömer därför att målet kan tas upp i sak.

Fråga om jurisdiktion

Högsta förvaltningsdomstolen har slagit fast att ett mål om avgift för underlåtenhet att anmäla ändrat aktieinnehav innefattar en anklagelse för brott i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen (se RÅ 2004 ref. 17 och RÅ 2006 ref. 89 samt prop. 2004/05:142 s. 55).

Vidare har Europarådet antagit en rekommendation om administrativa sanktioner. Rekommendationen innehåller principer som innebär att sanktionernas innehåll och villkoren för att ålägga sanktioner ska framgå av lag, förbud mot retroaktiv tillämpning, förbud mot dubbla administrativa sanktioner grundade på samma gärning och till skydd för samma intressen och krav på snabb handläggning. Varje åtgärd som kan leda till en administrativ sanktion riktad mot en viss person ska leda till ett slutligt avgörande. En person som riskerar en administrativ sanktion ska informeras om anklagelserna och de bevis som åberopas till stöd för dessa samt beredas möjlighet och tillräckligt med tid för att besvara dessa. Bevisbördan ska ligga på den administrativa myndigheten. Det ska slutligen vara möjligt att

överklaga myndighetens beslut till domstol, se SOU 2014:46 s. 190 och 313.

Även om särskild avgift är att anse som ett straff i Europakonventionens mening betyder det inte att brottsbalkens bestämmelser om svensk jurisdiktion blir tillämpliga. Vid bestämmandet av jurisdiktion i förevarande mål har Finansinspektionen att tillämpa LHF. Som framgår av hänvisningen i 4 kap. 22 § LHF gäller anmälningsskyldigheten i 4 kap. 3 § LHF för handel med aktier i utländska bolag som har Sverige som hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 § LHF och av 6 kap. 3 a § första stycket 6 LHF framgår att det är Finansinspektionen som har rätt att besluta om särskild avgift mot den investerare som inte i rätt tid fullgör sin anmälningsskyldighet enligt 4 kap. 3 § samma lag. Det är förvaltningsrättslig jurisdiktion som gäller i målet och reglerna i 2 kap. brottsbalken blir inte tillämpliga. Kammarrätten anser att Finansinspektionens överklagade beslut uppfyller stadgade krav.

Lagstöd

Som förvaltningsrätten framhållit ligger öppenhetsdirektivet och prospekt-direktivet³ till grund för de nu aktuella bestämmelserna i LHF. Öppenhets-direktivet är ett s.k. minimidirektiv, dvs. medlemsstaterna får om de önskar införa strängare regler än de som finns i öppenhetsdirektivet, men måste minst införa regler som uppfyller öppenhetsdirektivets krav, se prop. 2006/07:65 s. 87.

Öppenhetsdirektivet syftar till att förbättra såväl skyddet för investerare som effektiviteten på värdepappersmarknaderna, se prop. 2006/07:65 s. 77 och punkt 1 i preambeln i direktivet. Allmänheten bör därför få information om större förändringar i aktieinnehavet i de företag vars värdepapper är upp-

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

tagna till handel på en reglerad marknad som är belägen eller som bedriver verksamhet i gemenskapen, se punkt 18 i preambeln i direktivet.

Information om förvärv eller överlåtelse av större aktieinnehav är typiskt sett sådan information som är av stort intresse för marknaden och som därför bör spridas så snart som möjligt. Som exempel kan nämnas att en förhållandevis lång tidsfrist för flaggningsanmälan gör det lättare för en aktieägare att bygga upp ett större innehav utan att detta blir offentligt. Det finns även risk för ryktesspridning på marknaden om det blir känt att en stor aktiepost i ett bolag har överlåtits samtidigt som det dröjer innan uppgiften om vem som har överlåtits eller förvärvat posten blir känd, se prop. 2006/07:65 s. 196.

Emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad ska enligt öppenhetshetsdirektivet ha en s.k. hemmedlemsstat som ansvarar för tillsynen. Detta gäller även för emittenter som inte har säte inom EES, se prop. 2006/07:65 s. 99. Semafo är ett kanadensiskt bolag som inte har säte i något land inom EES. Det är emellertid ostridigt i målet att Semafo har Sverige som hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 § LHF. Detta innebär att Finansinspektionen är behörig myndighet (prop. 2006/07:65 s. 291) och svenska regler tillämpliga.

Av 4 kap. 3 och 5 §§ LHF framgår att den som innehar aktier (den anmälningsskyldige) ska skriftligen anmäla en förändring av innehavet till aktiebolaget och Finansinspektionen om ändringen medför att den andel av samtliga aktier i bolaget, eller av röstetalet för samtliga aktier i bolaget som innehavet motsvarar, uppnår eller överstiger bl.a. fem procent.

I 4 kap. 1 § andra stycket LHF hänvisas till 22–24 §§ när det är fråga om aktier som är utgivna av bolag utanför EES. Enligt 4 kap. 22 § LHF ska bestämmelserna i 4 kap. 3 § och 5 §§ LHF tillämpas även i fråga om aktier

som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom EES, om Sverige är hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 § LHF.

Genom bestämmelsen i 4 kap. 22 § LHF gäller skyldigheten i 4 kap. 3 § LHF även för innehavare av aktier som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom EES, om Sverige är hemmedlemsstat.

I 6 kap. LHF regleras Finansinspektionens tillsyn och Finansinspektionen ska enligt 6 kap. 3 a § LHF besluta att en särskild avgift ska tas ut av den som inte i rätt tid fullgör skyldigheten att göra anmälan till Finansinspektionen enligt 4 kap. 3 § LHF.

I sammanhanget vill kammarrätten dessutom understryka att reglerna i öppenhetsdirektivet har som syfte att skydda investerare samt höja effektiviteten på värdepappersmarknaderna. Med detta i beaktande och den omständigheten att det inte finns något undantag i lagstiftningen för aktieinnehavare i bolag som inte har säte inom EES, anser kammarrätten att Finansinspektionen har lagstöd för att i förevarande fall ta ut särskild avgift av Caisse. Ett annat synsätt skulle innebära att syftet med flaggningsreglerna inte kan uppfyllas, nämligen att ge allmänheten information om större förändringar i aktieinnehavet i de företag vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad inom EU (punkt 18 i preambeln till öppenhetsdirektivet.)

Grund för påförande av särskild avgift, den särskilda avgiftens storlek och eftergift

I målet är ostridigt att Caisse den 21 mars 2012 ökade sitt innehav av aktier i Semafo så att innehavet kom att överstiga fem procent av samtliga aktier samt fem procent av röstetalet för samtliga aktier i Semafo. Anmälan kom in till Finansinspektionen först den 3 juli 2012. Kammarrätten gör inte någon annan bedömning än förvaltningsrätten avseende grunden för påförande av särskild avgift. Inte heller avseende frågan om avgiftens

storlek och frågan om eftergift anser kammarrätten att det finns skäl att göra en annan bedömning än förvaltningsrätten. Överklagandet ska därför avslås.

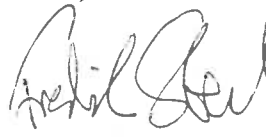
HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

Jerry Eriksson
lagman
ordförande

Ingrid Ullman
kammarrättsråd

Fredrik Stenhammar
tf. assessor
referent
(skiljaktig, se nedan)

Charlotte Welwert
föredragande

Skiljaktig mening:

Fredrik Stenhammar är skiljaktig och anför följande.

Av handlingarna i målet framgår att Caisse, som är en kanadensisk juridisk person, har köpt aktier i det kanadensiska bolaget Semafo på den kanadensiska börsen. Att Semafo omfattas av svensk flaggnings-skyldighet är inte ifrågasatt och inte heller uppe till prövning i detta mål. Frågan är emellertid om svensk lag medför flaggnings-skyldighet för Caisse samt om Finansinspektionen i så fall har beslutsrätt i fråga om särskild avgift när flaggningen har skett för sent. Med andra ord är frågan om det i folkrättslig mening finns grund för svensk extraterritoriell jurisdiktion över Caisse.

Jag instämmer i majoritetens bedömning att det saknas skäl för återförvisning samt att brottsbalkens regler inte är tillämpliga i målet eftersom det är fråga om förvaltningsrättslig besluts- och domsrätt. Klassi-

ficeringen enligt svensk rätt har likväl ingen avgörande betydelse för den folkrättsliga jurisdiktionsfrågan. I denna del gör jag följande bedömning.

Enligt rättspraxis ska svensk lag tolkas i belysning av Sveriges folkrättsliga åtaganden (se t.ex. NJA 2004 s. 255). Folkrättsliga grundsatser kan bli tillämpliga även utan uttryckligt lagstöd (NJA 1946 s. 65). Om det inte framgår att en viss lagstiftning är avsedd att tillämpas med avvikelse från folkrätten bör domstolarna således tillämpa svensk lag med beaktande av allmänt erkända folkrättsliga grundsatser. En liknande utgångspunkt gäller inom EU-rätten. EU-domstolen uttalade i målet C-286/90, Poulsen och Diva Navigation, att unionens behörighet ska utövas med iakttagande av folkrätten (p. 9). I målen C-89/85 m.fl., ”pappersmassemålen”, beaktade EU-domstolen att territorialprincipen begränsar unionens jurisdiktion (p. 18 i domen den 27 september 1988).

LHF saknar uttryckliga bestämmelser som begränsar svensk besluts- och domsrätt. Såsom Högsta domstolen har uttalat i ett mål om vattenföreningssavgifter kan dock inskränkningar i domsrätten som inte framgår av lagtexten ändå gälla till följd av folkrättsliga förhållanden (NJA 2004 s. 255). Högsta förvaltningsdomstolen har i ett mål som rörde omedelbart omhändertagande av barn uttalat att frågan om svensk domsrätt bör avgöras med utgångspunkt i den enskildes anknytning till Sverige vid tidpunkten för beslutet (RÅ 2006 ref. 36).

Folkrättsligt sett ankommer det på den stat som vill utöva extraterritoriell jurisdiktion att visa att det finns en tillämplig jurisdiktionsgrund i form av tillräcklig anknytning mellan staten och föremålet för statlig maktutövning. Den primära grunden för jurisdiktion är territorialprincipen, vilken motiverar maktutövning i förhållande till ett utländskt rättssubjekts agerande inom statens territorium. Inom sitt territorium är staten i princip oförhindrad att därtill utöva jurisdiktion över sina undersåtar även beträffande deras agerande utomlands (nationalitetsprincipen). I frånvaro

av samtycke får en stat dock inte utöva sin makt i någon form på en annan stats territorium (se Fasta mellanfolkliga domstolens dom i Lotus-målet, PCIJ, Series A, No 10 på s. 18 f). De folkrättsliga jurisdiktionsreglerna gäller till förmån för staterna och påverkas inte av eventuellt samtycke från berörda enskilda.

Även om det i och för sig är möjligt att läsa LHF:s bestämmelser på det sätt som Finansinspektionen har gjort anser jag inte att det framgår av lagtexten eller dess förarbeten att lagstiftaren har avsett att lagen ska tillämpas med avvikelse från grundläggande folkrättsliga principer. Det kan i sammanhanget noteras att Sverige för egen del har infört s.k. stopplagstiftning i syfte att förhindra extraterritoriell tillämpning av utländsk finansmarknadsrätt här (se 13 kap. 1 § fjärde stycket lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och härtill prop. 2008/09:164, särskilt s. 22). Enligt huvudregeln bör LHF därför tolkas med beaktande av Sveriges folkrättsliga förpliktelser.

Enligt min bedömning finns det inget i finansmarknadsregleringens natur som rättfärdigar en vidare tillämpning av de folkrättsliga jurisdiktionsprinciperna än vad som är allmänt accepterat på andra områden. Caisses köp av aktier i Semafo skedde i Kanada. Det har i övrigt inte framkommit att Caisse skulle ha någon som helst anknytning till Sverige eller närvaro här. Det kan även noteras att Caisse obesträtt har uppgett att den svenska flaggningsskyldigheten är strängare än den kanadensiska. Vid sådana förhållanden kan varken territorialprincipen eller nationalitetsprincipen, såsom de vanligen förstås, grunda svensk jurisdiktion över Caisses köp av aktier i Semafo. Att Caisse faktiskt har rapporterat köpet till Finansinspektionen, och således kan sägas ha frivilligt underkastat sig svensk rätt, saknar betydelse i sammanhanget.

Följaktligen bör i förevarande mål LHF, med hänsyn till Kanadas statssuveränitet, tillämpas restriktivt i fråga om Finansinspektionens

beslutsrätt. Att den svenska lagstifningen bygger på EU-direktiv föranleder ingen annan bedömning redan av det skälet att även EU-rätten ska tillämpas med beaktande av folkrättens jurisdiktionsprinciper. Sammantaget anser jag därför att överklagandet ska bifallas och Finansinspektionens beslut om särskild avgift upphävas.

KLAGANDE

Caissé de dépôt et placement du Québec

Ombud: Advokat Rikard Wikström
White & Case Advokat AB
Box 5573
114 85 Stockholm

MOTPART

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 Stockholm

ÖVERKLAGAT BESLUT

Finansinspektionens beslut 2013-04-29, se bilaga 1

SAKEN

Särskild avgift enligt lagen om handel med finansiella instrument

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

YRKANDEN M.M.

Caisse de dépôt et placement du Québec (Caisse) överklagar Finansinspektionens beslut och yrkar i första hand att beslutet ska upphävas. I andra hand yrkas att avgiften ska efterges eller i vart fall sättas ned till 15 000 kr eller till det belopp under 1 000 000 kr som kan anses motiverat. Caisse anför i huvudsak följande. Det är tveksamt om Finansinspektionen har rätt att meddela administrativa sanktioner gentemot Caisse. Caisse är en kanadensisk juridisk person som har köpt aktier i ett kanadensiskt bolag (Semafo Inc) på den kanadensiska börsen. Genom köpet av aktierna kom Caises innehav av aktier och röstetal för samtliga aktier i Semafo Inc att något överstiga fem procent. Caisse uppmärksammade inte att Semafo Inc har Sverige som hemmedlemsstat inom EES och att Caisse skriftligen hade att anmäla sitt ändrade innehav till Finansinspektionen. Den särskilda avgiften utgör ett straff i Europakonventionens mening. Bestämmelser om svensk straffrättslig jurisdiktion finns i 2 kap. 1 och 4 §§ brottsbalken. Ett brott anses begånget i Sverige bl.a. om den brottsliga handlingen företogs eller brottet fullbordades här. Det saknas uttryckligt lagstöd för att kunna ådöma Caisse en särskild avgift. Eftersom den är ett straff i Europakonventionens mening är ett uttryckligt lagstöd nödvändigt för att reglerna ska kunna tillämpas.

Begreppet hemmedlemsstat infördes med anledning av prospektdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG), som tar sikte på skyldigheter för det listade bolaget, inte för investerare i det samma. Inte heller i förarbetena till lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument (LHF) behandlas problematiken kring dubbelnoterade aktier, och inte heller de konsekvenser som kan drabba investerare i dubbelnoterade aktier. Begreppet hemmedlemsstat i förhållande till investerare behandlas över huvud taget inte. Av 4 kap. 22 § LHF framgår vilka av lagens bestämmelser som ska omfatta även aktier i utomeuropeiska bolag. Lagens bestäm-

melse om särskild avgift finns inte med bland de listade bestämmelserna. Någon sådan avsikt kan heller inte utläsas ur förarbetena.

I nu aktuellt fall har överlåtelsen avsett aktier i ett *kanadensiskt* bolag. Det förhållandet att det kanadensiska bolaget, vars aktier var föremål för köp, enligt svensk lagstiftning har Sverige som hemmedlemsstat inom EES så att svenska regler om underrättelseskyldighet enligt LHF därigenom aktualiseras, utgör inte tillräckliga skäl för att grunda svensk straffrättslig jurisdiktion gentemot Caisse.

Vid bedömningen av den särskilda avgiftens eftergivande eller storlek ska främst arten och omfattningen av överträdelsen beaktas, men även förhållandena hos den som gjort sig skyldig till överträdelsen ska tillmätas betydelse. En allmän utgångspunkt när det gäller sanktionsavgifter är att den bedömning som sker inte får vara helt objektiv, på så sätt att avgiften automatiskt utgår när de objektiva rekvisiten är uppfyllda. Den enskilde måste ha möjlighet till försvar som grundas på subjektiva förhållanden. Finansinspektionens beslut om avgifter baseras på en schablon i myndighetens riktlinjer. Även om dessa ska tillämpas finns det i detta fall anledning att frångå den i förväg uppställda schablonen. Enligt riktlinjerna ska Finansinspektionen beakta förmildrande omständigheter vid bestämmandet av den särskilda avgiftens storlek. Härvid framhålls följande. Semafo Inc är ett av endast tio företag med säte utanför EES-området på vilka de svenska flaggningsreglerna är tillämpliga. Enligt det kanadensiska regelverket uppstår anmälningsplikten för innehavsökning vid tio procent av aktierna i ett bolag. Vid förvärvet av aktierna bröt man således inte mot inhemska regler. Semafo Inc är noterat på Toronto Stock Exchange och under tidsperioden 15 april 2013 till 15 maj 2013 var de genomsnittliga handelsvolymerna i Semafo Inc 1 732 731 aktier på den kanadensiska börsen och 651 121 aktier på OMX Nordic Exchange. Fem procent är den lägsta tröskelnivån för flaggningskyldighet i Sverige och genom Caisse's aktuella

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Allmänna avdelningen

DOM

förvärv av aktier i Semafo Inc nådde Caisse strax över fem procent av aktierna. Caisse är en passiv investerare och har inget syfte att ta kontroll över, eller öka sitt inflytande i, Semafo Inc. Aktierna förvärvades inte på den svenska marknaden. Det har inte uppstått någon skada till följd av den försenade anmälan. När misstaget upptäcktes vidtog Caisse omedelbart självrättelse och informerade Finansinspektionen. Avsikten har aldrig varit att bryta mot eller kringgå de svenska reglerna om anmälningsplikt. Caisse har agerat i god tro och anlitat svenskt juridiskt ombud så fort misstaget uppmärksammades. Den särskilda avgiften är oproportionerlig i förhållande till den försenade anmälan, särskilt med beaktande av avsaknaden av negativ effekt på den svenska marknaden.

Finansinspektionen bestrider bifall till överklagandet och anför i huvudsak följande. Enligt tillämplig lag ska en särskild avgift tas ut av den som inte i rätt tid fullgör skyldigheten att göra anmälan till Finansinspektionen. Av 4 kap. 22 § LHF framgår bl.a. att bestämmelserna om anmälningskyldighet och särskild avgift ska tillämpas också i fråga om aktier som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom EES, om Sverige är hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 § LHF. Eftersom Semafo Inc har Sverige som hemmedlemsstat ska därmed svenska regler tillämpas och vilka regler som i detta sammanhang gäller i Kanada är av mindre intresse. Kammarrätten i Stockholm har i sitt avgörande i mål nr 1870-09 uttalat bl.a. att mot bakgrund av det grundläggande kravet på förutsebarhet och öppenhetsdirektivets krav på konsekvent tillämpning av sanktionsavgifter saknas det skäl att invända mot användandet av en schablonmodell som utgångspunkt för den särskilda avgiftens storlek, under förutsättning att modellen lämnar utrymme för hänsynstagande till förmildrande och försvårande omständigheter i varje enskilt fall. Det har enligt Finansinspektionens mening inte framkommit några förmildrande omständigheter som skulle kunna medföra en lägre avgift. Caisses anmälan var 69 handelsdagar för sen och överträdelsen kan inte betraktas som ringa. Den är inte heller

ursäktlig då den berott på omständigheter som Caisse rimligen borde ha kunnat råda över. Vidare har Caisse varit skyldig att känna till och förstå de regler som gäller för transaktioner med finansiella instrument kopplade till det aktuella bolaget. Det har inte heller framkommit något i ärendet eller i överklagandet som tyder på att den särskilda avgiften skulle vara oskäligt hög. Avgiften har bestämts till det lägsta beloppet i det aktuella intervallet i Finansinspektionens riktlinjer.

Slutligen bestrids att brottsbalkens bestämmelser om svensk straffrättslig jurisdiktion ska tillämpas. Som framgår av hänvisningen i 4 kap. 22 § LHF gäller anmälningsskyldigheten i 4 kap. 3 § LHF för handel med aktier i utländska bolag som har Sverige som hemmedlemsstat. Vidare ska Finansinspektionen enligt 6 kap. 3 a § första stycket 6 LHF besluta att en särskild avgift ska tas ut av den investerare som inte i rätt tid fullgör sin anmälningsskyldighet enligt 4 kap. 3 § samma lag. Caisses påstående om att lagstöd för uttagande av avgiften saknas är således inte korrekt.

SKÅLEN FÖR AVGÖRANDET

Tillämpligheten av lagen om handel med finansiella instrument

De aktuella reglerna i LHF är resultatet av implementeringen av två direktiv, öppenhetsdirektivet¹ och prospektdirektivet². Direktiven innehåller bl.a., och såvitt är av särskilt intresse i detta mål, bestämmelser om vilken myndighet som är behörig att utöva tillsyn i fråga om företag som har sitt säte utanför EES.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM

DOM

Allmänna avdelningen

Direktiverna är bindande för medlemsstaterna när det gäller de mål som ska uppnås, men medlemsstaterna kan välja i vilken form och på vilket sätt dessa mål ska uppnås inom ramen för den egna rättsordningen. Finansinspektionen har i enlighet med öppenhetsdirektivets bestämmelser fått befogenhet i Sverige att utöva tillsyn och besluta om sanktioner för överträdelser.

Påförande om avgift av detta slag innefattar en anklagelse för brott i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen. En konventionsenlig tillämpning av avgiftssystemet innebär, även avseende reglerna om särskild avgift i LHF, att en nyanserad och inte alltför restriktiv bedömning ska göras av om förutsättningar finns i det enskilda fallet för att helt eller delvis efterge den särskilda avgiften (jfr Högsta förvaltningsdomstolens avgörande RÅ 2006 ref. 89). Vidare krävs att det finns stöd i lag för påförande av en sådan avgift.

Caisse har invänt att reglerna tar sikte på endast det *listade* bolaget. Visserligen är det just det listade bolaget som är bestämmande för huruvida flaggningsreglerna överhuvudtaget blir tillämpliga i det enskilda fallet. Av 4 kap. 22 § LHF framgår när ett bolag från tredje land ska omfattas av reglerna. Så länge det listade bolaget omfattas av reglerna i LHF måste således ett förvärv av aktier i detta bolag omfattas av bestämmelserna i LHF, oavsett var den som förvärvar aktierna har sin hemvist. I annat fall riskerar flaggningsreglerna att sättas ur spel i samtliga de fall där aktier i svenska bolag, eller bolag med Sverige som hemmedlemsstat, förvärvas av någon som inte har säte eller är medborgare i en EES-stat. Vidare skulle regleringen av den finansiella marknaden i stort bli ineffektiv utan möjligheten att påföra sanktionsavgifter.

Mot bakgrund av detta anser förvaltningsrätten att Caisse omfattas av de s.k. flaggningsreglerna i LHF.

Överträdelsen

Enligt 4 kap. 3 § LHF ska den som innehar aktier under de förutsättningar som anges i 4 kap. 5 § samma lag skriftligen anmäla en ändring av innehavet till aktiebolaget och Finansinspektionen.

Enligt 4 kap. 5 § första stycket 1 LHF ska en ändring av ett innehav anmälas bl.a. om ändringen medför att den andel av samtliga aktier i bolaget eller av röstetalet för samtliga aktier i bolaget som innehavet motsvarar uppnår eller överstiger 5 procent. Anmälan ska enligt 4 kap. 10 § första stycket 1 samma lag ske senast handelsdagen efter den dag då den anmälningsskyldige har ingått avtal om förvärv eller överlåtelse av aktier eller någon annan ändring i aktieinnehavet har skett.

Enligt 4 kap. 22 § LHF ska bl.a. bestämmelsen i 4 kap. 5 § tillämpas också i fråga om aktier som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom EES, om aktiebolaget har Sverige som hemmedlemsstat.

Enligt 6 kap. 3 a § första stycket 6 LHF ska Finansinspektionen besluta att en särskild avgift ska tas ut av den som inte i rätt tid fullgör skyldigheten i 4 kap. 5 § LHF. Den särskilda avgiften ska enligt samma paragrafs andra stycke 2 vara lägst 15 000 kr och högst 5 miljoner kr.

Enligt 6 kap. 3 c § LHF får en särskild avgift efterges helt eller delvis, om överträdelsen är ringa eller ursäktlig eller det annars finns särskilda skäl.

Av Finansinspektionens riktlinjer FI Dnr 11-9242 framgår den schablonmodell som används för beräkning av den särskilda avgiftens storlek. Vidare framgår exempel på förmildrande omständigheter och på omständigheter som kan medföra att avgiften helt eller delvis efterges.

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM
Allmänna avdelningen

DOM

Utredningen i målet visar att Caisse ökade sitt innehav av aktier i Semafo Inc så att innehavet kom att överstiga fem procent av samtliga aktier samt fem procent av röstetalet för samtliga aktier i Semafo Inc den 21 mars 2012. Caisse har anfört att innehavsförändringen normalt skulle ha medfört en varning från deras interna observationslista, men att detta på grund av ett operativt fel inte skett. När felet upptäcktes anlätade Caisse omedelbart ett svenskt juridiskt ombud för att kunna fylla i en korrekt anmälan. Denna anmälan kom in till Finansinspektionen den 3 juli 2013. Caisse har alltså inte anmält innehavet i lagstadgad tid och grund för att påföra bolaget en särskild avgift föreligger därmed.

Nästa fråga för förvaltningsrätten är beräkningen av den särskilda avgiften. I punkt 37 i preambeln till det s.k. öppenhetsdirektivet³, som ligger till grund för de i målet aktuella bestämmelserna, anges endast att de åtgärder och sanktioner som införs ska vara tillräckligt avskräckande, stå i proportion till överträdelsen och tillämpas konsekvent. Presumtionen vid en överträdelse av flaggningsreglerna bör vara att det åtminstone normalt föreligger oaktsamhet. I förarbetena nämns att det är mindre lämpligt att göra den särskilda avgiftens storlek beroende av vederlaget för aktierna. En överträdelse måste anses vara lika allvarlig oavsett omfattningen av det förvärv eller avyttring som utlöser anmälningskyldigheten (prop. 2006/07:65 s. 241 f.). Enligt specialmotiveringen till aktuell bestämmelse åläggs Finansinspektionen att göra en bedömning av arten och omfattningen av en överträdelse när avgiftens storlek ska bestämmas. Var avgiften ska hamna i intervallet bör enligt motiven främst avgöras av hur allvarlig överträdelsen är i det enskilda fallet. Även förhållandena hos den som har gjort sig skyldig till överträdelsen måste beaktas (a. prop. s. 329).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

Av lagen framgår att den särskilda avgiften ska vara lägst 15 000 kr och högst 5 miljoner kr. Enligt Finansinspektionens riktlinjer grundas den särskilda avgiften på en schablonmodell där avgiftens storlek är beroende av antal dagars försening samt av om den anmälningsskyldige är en fysisk eller juridisk person. Hänsyn tas inte till storleken på den juridiska person som har begått överträdelsen, utan tabellens utgångspunkt är med hur många handelsdagar förseningen skett. Tabellen kompletteras med exempel på försvårande respektive förmildrande omständigheter. Ett exempel på en förmildrande omständighet enligt modellen är att det saknats ett marknadsintresse för att flaggning skulle ha skett i rätt tid.

Förvaltningsrätten finner i likhet med Finansinspektionen att det inte föreligger några förmildrande omständigheter i målet. Då anmälningsskyldigheten har överskridits med mer än 40 handelsdagar bör den särskilda avgiften bestämmas till 1 000 000 kr i enlighet med den tabell för grundavgifter som återfinns i riktlinjerna.

Den särskilda avgiften kan emellertid enligt 6 kap. 3 c § LHF efterges helt eller delvis om överträdelsen är ringa eller ursäktlig eller om det annars finns särskilda skäl. I förarbetena anges att vid bedömningen om särskild avgift ska sättas ned, bör kunna beaktas om den berörde är en person som har insynsställning och för samma transaktion påförs särskild avgift enligt lagen (2000:1087) om anmälningsskyldighet för vissa innehav av finansiella instrument, eller då överträdelsen skett efter ett offentliggörande av bolagshändelser (se prop. 2006/07:65 s. 242). I Finansinspektionens riktlinjer för bestämmande av särskild avgift anges också att skäl för eftergift bör föreligga om orsaken till att innehavsförändringen inte har anmälts i rätt tid beror på omständigheter som den anmälningsskyldige inte rimligen kunnat råda över eller förutse. -

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHÖLM
Allmänna avdelningen

DOM

Förvaltningsrätten finner i likhet med Finansinspektionen att de kanadensiska flaggningsreglerna inte kan tillmätas någon betydelse för avgiftens storlek. Inte heller har det, pga. att Caisse är en passiv investerare eller utifrån storleken på omsättningen av Semafo Incs aktier på OMX Nordic Exchange jämfört med den på Toronto Stock Exchange, saknats ett marknadsintresse för att flaggning skulle ha skett i rätt tid. Ett operativt fel är inte en omständighet som Caisse inte rimligen kunnat råda över eller förutse, eftersom det är bolagets ansvar att kontrollsystem och andra tekniska hjälpmedel fungerar. Förvaltningsrätten finner således inte skäl att sätta ned eller efterge den särskilda avgiften på någon av de grunder som åberopats av Caisse. Inte heller i övrigt finns särskilda skäl att efterge den särskilda avgiften.

Sammantaget finner förvaltningsrätten att överklagandet ska avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i bilaga 2 (DV 3109/1 A).

Daniel Wanhatalo

Rådman

Nämndemännen Björn Liljedahl, Birgitta Mårtensson och Gunnar Örnéus har också deltagit i avgörandet.

Förvaltningsrättsnotarien Christina Hildebrand har föredragit målet.

2013-04-29

B E S L U T

Caisse de dépôt et placement du Québec
 Att: CEO
 1000, place Jean-Paul- Riopelle
 Montréal, Quebec
 CANADA
 H2Z 2B3

FI Dnr 12-9498 / 3

Finansinspektionen
 P.O. Box 7821
 SE-103 97 Stockholm
 [Brunnsgatan 3]
 Tel +46 8 787 80 00
 Fax +46 8 24 13 35
 finansinspektionen@fi.se
 www.fi.se

Särskild avgift enligt lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Finansinspektionens beslut

Finansinspektionen beslutar att Caisse de dépôt et placement du Québec ska betala särskild avgift med en miljon (1 000 000) kronor för överträdelse av skyldigheten att i rätt tid anmäla ändring av sitt innehav av aktier i Semafo Inc. till Finansinspektionen.

(6 kap. 3 a § första stycket 6 lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument)

Beslutet kan överklagas, se bilaga 1.

Ärendet

Caisse de dépôt et placement du Québec (Caisse) har anmält att Caisse den 21 mars 2012 ökade sitt innehav av aktier i Semafo Inc. (bolaget) så att innehavet kom att överstiga fem procent av samtliga aktier samt fem procent av röstetalet för samtliga aktier i bolaget. Anmälan kom in till Finansinspektionen den 3 juli 2012.

Finansinspektionen har den 4 september 2012 tagit upp frågan om Caisses anmälan kommit in för sent och om Caisse därför ska betala en särskild avgift.

Caisse har inkommit med ett yttrande i ärendet, varvid i huvudsak följande uppgetts.

Caisse har åtgärder för att försäkra att aktieägarande i företag som är föremål för internationella aktieägarregler uppmärksammas av complianceavdelningen när sådant aktieägarande uppnår 3 % av det totala antalet aktier i ett sådant företag eller 3 % av dess totala antal röster. När denna gräns är nådd sätts utgivaren upp

på en noggrant övervakad observationslista för att försäkra att Caisse får en tillräckligt tidig varning för att undvika situationen som Caisse är i nu. När aktieägandet i bolaget överskred 5 % flaggade inte Caisses system då det förelåg ett operativt fel. På grund av det hamnade inte bolaget på den rätta observationslistan. Personalen på complianceavdelningen upptäckte felet när de genomförde en regelbunden översyn av listan. Så snart felet var upptäckt anlidade Caisse en svensk advokatfirma för att assistera Caisse med att fylla i korrekt anmälan.

Finansinspektionens bedömning

Tillämpliga bestämmelser framgår av bilaga 2.

Semafo Inc. är ett kanadensiskt bolag som inte har säte inom EES men som har Sverige som hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument (LHF). För den som innehar aktier i ett sådant bolag gäller bl.a. reglerna i LHF om anmälningsskyldighet vid vissa ägarförändringar och om tidsfrister för anmälan till Finansinspektionen.

Av utredningen framgår att Caisse den 21 mars 2012 ökade sitt innehav av aktier i Semafo Inc. så att innehavet kom att överstiga fem procent av samtliga aktier och röster i bolaget. Caisse var skyldigt att anmäla denna ändring i innehavet till Finansinspektionen.

Caisses anmälan skulle ha kommit in till Finansinspektionen senast en handelsdag efter det att innehavsförändringen ägde rum, dvs. senast den 22 mars 2012. Då anmälan kom in först den 3 juli 2012 föreligger grund för att påföra Caisse särskild avgift.

Vid bestämmandet av den särskilda avgiftens storlek tillämpar Finansinspektionen riktlinjer (diarienummer 11-9242, tillgängliga på www.fi.se) där avgiften bestäms enligt en schablonmodell. Vid beräkningen av den särskilda avgiften enligt schablonmodellen beaktas dels antalet handelsdagar som överträdelsen avser, dels om den som begått överträdelsen är en fysisk eller juridisk person. Enligt riktlinjerna ska Finansinspektionen även beakta om det föreligger några förmildrande eller försvårande omständigheter i det enskilda fallet. Slutligen prövar Finansinspektionen om avgiften ska efterges på grund av att överträdelsen är ringa eller ursäktlig, eller om det i övrigt finns särskilda skäl att efterge avgiften.

Caisses anmälan var över 40 handelsdagar för sen. Några försvårande eller förmildrande omständigheter kan inte anses föreligga. Med tillämpning av riktlinjerna ska den särskilda avgiften bestämmas till 1 000 000 kronor.

Några omständigheter som medför att överträdelsen ska anses som ringa föreligger inte i ärendet. Vad Caisse har anfört om att det förelegat ett tekniskt fel i Caisses kontrollsystem vid tidpunkten för förvärvet och att innehavet därför inte hamnat på Caisses observationslista medför inte att överträdelsen ska anses

vara ursäktlig. Det är den anmälningsskyldiges ansvar att se till att den teknik som används fungerar eller att andra kontrollsystem finns tillgängliga. Inte heller i övrigt föreligger några särskilda skäl till att efterge avgiften.

Finansinspektionen kommer att fakturera avgiften när beslutet har vunnit laga kraft.

FINANSINSPEKTIONEN

Ulf Lindgren
Tf. enhetschef

Isa Svenneborg
Jurist
08-586 484 21

SUMMARY IN ENGLISH

By a decision made on April 29, 2013, Finansinspektionen has decided that Caisse de dépôt et placement du Québec shall pay a penalty fee of SEK 1 000 000 (one million Swedish kronor) for the failure to report an increase in its holding of shares in Semafo Inc., exceeding 5 percent of the total shares and 5 percent of the number of votes for all shares in Semafo Inc., within the time limit prescribed by law.

The penalty fee will be invoiced when the decision has become legally binding by the expiry of the statutory time limit for appeal.

You can appeal this decision. If you chose to appeal, then you should address your appeal to Förvaltningsrätten i Stockholm (The Administrative Court in Stockholm) but you should send your appeal to Finansinspektionen. The appeal must be received by Finansinspektionen within three weeks of your receipt of the decision.

In your appeal you should state which decision you are appealing against, in what way you want the decision to be changed, and the reasons for wanting this changed. If Finansinspektionen does not change its decision in accordance with your appeal, the appeal will be forwarded to the Administrative Court.

FINANSINSPEKTIONEN

Isa Svenneborg
Legal Counsellor
+46 8 586 484 21

HUR MAN ÖVERKLAGAR TILL FÖRVALTNINGSRÄTTEN

Om ni anser att beslutet är felaktigt kan ni överklaga det. Skriv i så fall till Förvaltningsrätten, men sänd in skrivelsen till: Finansinspektionen, Box 7821, 103 97 STOCKHOLM.

Ange i er skrivelse ärendets nummer, vilket beslut ni överklagar, den ändring ni vill ha och varför ni anser att beslutet skall ändras. Underteckna skrivelsen och ange namn och adress.

Överklagandet ska ha kommit in till Finansinspektionen inom tre veckor från den dag ni fick detta beslut. Om överklagandet kommer senare får det inte prövas.

Finansinspektionen sänder överklagandet till Förvaltningsrätten i Stockholm för prövning, om Finansinspektionen inte själv ändrar beslutet på det sätt ni har begärt.

Tillämpliga bestämmelser

I lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument stadgas bl.a. följande.

Enligt 4 kap. 1, 3 och 5 §§ ska den som innehar aktier i ett svenskt aktiebolag vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad (den anmälningsskyldige) skriftligen anmäla ändringar av innehavet till aktiebolaget och Finansinspektionen, om ändringen medför att den andel av samtliga aktier i bolaget eller av rösttalet för samtliga aktier i bolaget som innehavet motsvarar

1. uppnår eller överstiger någon av gränserna 5, 10, 15, 20, 25, 30, 50, 66 2/3 och 90 procent, eller
2. går ned under någon av gränserna i 1.

Enligt 4 kap. 4 § första stycket ska vid tillämpningen av 4 kap. 5 § till den anmälningsskyldiges innehav räknas aktier som denne innehar i eget namn och för egen räkning eller i eget namn för någon annans räkning.

Enligt 4 kap. 10 § första stycket 1 ska en anmälan enligt 4 kap. 3 § ha kommit in till bolaget och Finansinspektionen senast handelsdagen efter den dag då den anmälningsskyldige har ingått avtal om förvärv eller överlåtelse av aktier eller någon annan ändring i aktieinnehavet har skett.

Enligt 4 kap. 22 § ska bestämmelserna i 3–18, 20 och 21 §§, om inte annat framgår av 23 och 24 §§, tillämpas också i fråga om aktier som har getts ut av ett aktiebolag som inte har säte i en stat inom EES, om Sverige är hemmedlemsstat enligt 2 kap. 39 §.

Enligt 6 kap. 3 a § första stycket 6 ska Finansinspektionen besluta att en särskild avgift ska tas ut av den som inte i rätt tid fullgör skyldigheten att göra anmälan till aktiebolaget och Finansinspektionen enligt 4 kap. 3 §.

Enligt 6 kap. 3 a § andra stycket 2 ska den särskilda avgiften vara lägst 15 000 kronor och högst 5 miljoner kronor.

Enligt 6 kap. 3 c § får den särskilda avgiften efterges helt eller delvis om överträdelsen är ringa eller ursäktlig eller om det annars finns särskilda skäl.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten.*

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom tre veckor* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Om beslutet har meddelats vid en muntlig förhandling, eller det vid en sådan förhandling har angetts när beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagandet ha kommit in inom tre veckor från den dag domstolens beslut meddelades. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen krävs att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, person-/organisationsnummer, postadress, e-postadress och telefonnummer till bostaden och mobiltelefon. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om klaganden anlitar ombud, ska ombudets namn, postadress, e-postadress, telefonnummer till arbetsplatsen och mobiltelefonnummer anges. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen för detta
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.